

Србија изгледа као да је под окупацијом, пошто се власт више и не понаша као изабрана, већ као окупациона. Хаос избија на све стране, она се не осврће. Нови Сад је доживео драматичну ескалацију тог хаоса. Толику, да се сад сви питају шта је следеће и загледају шта им стоји изнад главе, па беже на чистину.

Београдом се више не може проћи од загушења саобраћаја. Веза између старог и Новог Београда ускоро ће, де факто, бити прекинута. На кружни ток који је забоден где му место није, сад се калемим семафор без зеленог светла. Остало је да се уведе систем пар-непар, да знамо кад ко може да се вози по граду.

Поврх тога је клика на власти баш запела да сруши стари железнички мост. Београђани га доживљавају као историјски споменик, али служи и за саобраћај, пошто преко њега иду и аутомобили и трамваји који повезују две половине Београда. Јесте, стари је, дотрајао, може да вам отпадне точак у оним рупама. Ипак, кад нисте саградили други, рушење овог представља лудост, како је то сажео покојни архитекта Драгољуб Бакић.

Прерушени радикали кривицу никако, никада и ни под којим условима неће признати.

Криви могу бити само други, најбоље они бивши

Бахата лудост на све стране, превазилазе сами себе. Последње што им пада на памет да признају, јесте одговорност. Од тога до кривице само је корак, а прерушени радикали кривицу никако, никада и ни под којим условима неће признати. Криви могу бити само други, најбоље они бивши. Ако не хају за оволике мртве људе које за собом остављају, онда се сигурно неће освртати ни за онима који протестују. Којим год поводом.

Очајни грађани траже одговорност – ко је скривио смрт 14 људи који су само стајали и чекали воз? Сељаци протестују и траже да им се испуне обећана како би могли да преживе, нико их и не гледа. Просветни радници протестују и такође траже само да могу да преживе, да им плате дођу до просека. Сељаци из Недељица, активисти, грађани, стручњаци, буне се против могућности да им ова власт, која не може осигурати ни да останете живи кад кренете на воз, сад ископава литијум и затрује земљу и воду. Она каже неће часна реч, али ето, нико јој не верује.

Једна шачица занесењака по овој хладноћи седи и не да да се сруши стари железнички мост, нема разумевања што оно клопарање трамваја баш много смета новој елити натрпаној у оне солитере без канализације. Зашто би се и освртала на те што се замлаћују по улицама, стално се нешто буне и протестују, кад је за ових 12 година успела да развали целу државу и претвори је у крхотине?

Пре свега, учињено је све да се затуче образовање, пошто се лакше влада необразованом масом, него грађанима који имају знање и способност да мисле. Очекивано, оно што пресвучени радикали сада раде, директно је супротно ономе што су говорили док се нису сасвим раскомилили.

Ако стварно научите децу да мисле, она ће брзо и лако схватити да радикалска власт ради дугорочно против њихових интереса

Сам председник ове наше државе, код кога су трагови образовања и последичног оплемењивања личности сасвим слабо и изузетно ретко видљиви, својевремено је са

неке говорнице обећавао да ће „образовање бити на првом месту“, пошто је знање „темељ на коме крећемо да градимо нашу заједничку кућу, нашу земљу“. И све зачинио круцијалном констатацијом да „децу пре свега треба да научимо да размишљају“. То се није догодило, није ни било планирано, јер се директно коси са његовим интересом. Ако стварно научите децу да мисле, она ће брзо и лако схватити да радикалска власт ради дугорочно против њихових интереса, а то је да живе у уређеној европској земљи као имућни и достојанствени грађани па ће рећи – чекајте, не желимо ово, радикали морају да оду. А то не може.

Ако их, пак, нисте научили да мисле, лако ће им радикали продати било коју причу. Немају запитаност, немају критичку дистанцу, немају отклон од неистине и нису у стању да кажу – е сад је доста, не желимо овакву власт и овакав живот. Него се 75.000 њих пријави да учествује у неком скаредном ријалитију, јер то виде као пут до успеха.

Није ни чудно. У Србији се у протеклој деценији систематски успостављао поредак који је потпуна негација образовања и мишљења. Професори су унижени до крајности, на њих насрћу и деца и родитељи, а систем то, најблаже речено, толерише. Вређају их, понижавају, измичу столице на часу и остају некажњени, а они немају механизам да се сами заштите. Морају по улицама да се боре не само за своје људско достојанство, него и за елементарно право да преживе.

У Србији се у протеклој деценији систематски успостављао поредак који је потпуна негација образовања и мишљења

Морају да трпе бахату власт која им говори како за њих новца нема, а новац се на све стране расипа и краде бесомучно. Имамо за стадионе, немамо за наставнике, толико делује апсурдно да буши мозак. А у ствари, сасвим је логично. На стадионима ће да се запате колоније хулигана (тепамо им „навијачи“ као да не знамо разлику) који ако затреба, могу да постану и страначка паравојска. Дотле ће им се дати да се баве извесним, хм, пословима због којих се у уређеним земљама иде у затвор.

Наставници нам, дакле, нису потребни. А нису нам потребни ни ђаци. Показали су нам радикали да у овој земљи свако може да буде све. Само ако се учлани у радикалску партију. То се сад зове напредњак. Нема школу? Никакав проблем. Купиће диплому, све

до доктората, што да не. Има дубиозну биографију? Ништа што странка неће да испегла. Најгори је простак који нема елементарне појмове о понашању? Па шта? После Александра Шапића на месту градоначелника главног града државе Србије, или Вулина на разним местима, ништа није неприхватљиво.

„Како ми сад ђацима да говоримо да је знање највећи капитал, кад они око себе виде да ствар стоји управо супротно – важна је само партијска књижица? Не можете детету рећи учи, немој преписивати, то се не ради, кад оно види како плагијатори напредују“, запитао се Александар Кавчић, наш човек који је из белог света дошао кући да нашој деци, од свог новца, подели бесплатне уџбенике. Мучи се у тој мисији годинама, школе неће његове бесплатне уџбенике, већ хоће да родитељи друге папрено плате.

У питању је 120.000 професора основних и средњих школа, око 850.000 ђака. Са родитељима, дедама и бабама, за ту тему би требало да буде заинтересовано око два милиона људи. И ништа. Сви ћуте. И плаћају. Деценија уложена у систематско испирање мозга дала је резултате.

У овој нашој „новој реалности“ нема места за две кључне ствари у образовању, а то су честитост и одговорност

У овој нашој „новој реалности“ нема места за две кључне ствари у образовању, а то су честитост и одговорност. А ако тога нема, струка ће пасти. Без обуке ума, даљи развој наше државе је немогућ, каже Иванка Поповић, бивша ректорка Београдског универзитета.

И то је све тако ишло док ђаво није дошао по своје. Ове напредњачке пројекте, грађевинске подухвате, намештене послове, крађе и муљања, неће да потписују прави инжењери са лиценцама. Па су рецимо у Новом Саду потписивали кадрови без лиценце, неоптерећени знањем, моралом, ни запитаношћу хоће ли некоме нека надстрешница пасти на главу.

Хоће ли сви они који беспоговорно служе овој власти и даље играти на карту да ће она владати вечно, или ће да посумњају да, можда, једног дана за своја недела могу

и да одговарају? У томе је кључ ове драме коју живимо.

(Н1)